

בש"פ 5927/20 - ליאור שולמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5927/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: ליאור שולמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע ובקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי באר שבע בע"ח 29863-08-20 מיום 17.8.2020 שניתנה על ידי כבוד השופטת י' טייב

בשם המבקש: עו"ד דמיטרי קריבצקי

החלטה

מונחת לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (ע"ח 29863-08-20; כב' השופטת י' טייב), בגדרה נדחה ערר מטעם המבקש כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה (פ"ת 6250-07-20; כב' השופט הבכיר א' אופיר), שם נקבע כי יפסל רישונו של המבקש מלנהוג למשך 60 יום, תוך דחיית בקשת המדינה להורות על פסילת רישיון עד לתום ההליכים.

1. בתמצית: כתב האישום שהוגש נגד המבקש מייחס לו ארבע עבירות של שימוש בטלפון נייד בעת שהרכב בתנועה שלא באמצעות דיבורית, ועבירה של נהיגה בקלות ראש, והכל באותו היום על-פני פרק זמן של שלוש שעות. זאת, על אף ששוטרים שוחחו עימו לאחר ההפרה הראשונה והזהירו אותו לחדול מאותה התנהגות; וכי הישנות העבירות עשויה לגרור העמדה לדין. אם לא די בכך, למבקש עבר תעבורתי הכולל 76 הרשעות; ו-7 תיקים פליליים פתוחים בגין

העבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית אגב נהיגה.

בבקשה הסניגור טוען כי התביעה לא הייתה רשאית להגיש כתב אישום בגין העבירה, ותחת זאת, היה עליה להסתפק במתווה של ברירת משפט. ואולם, ערכאה קמא הפנתה לרע"פ 6549/06 שגיא נ' מדינת ישראל (5.10.2006), המתייחס לסעיף 228(ד) לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסחמשולב], תשמ"ב-1982, לפיו קביעת עבירת קנס כעבירה של ברירת משפט איננה גורעת מסמכותו ושיקול דעתו של התובע להגיש בשל אותה עבירה כתב אישום. הסניגור טען שהחוק משתמש במילה "עבירה", ולכן, לשיטתו, התביעה איננה רשאית לשקול את העובדה כי מדובר במספר עבירות.

2. נראה לי כי טענה זו איננה מצדיקה מתן רשות ערר. לו היה עולה, על פני הדברים, כי כתב האישום הוגש ללא סמכות, ייתכן והיה מקום לשקול דיון בנושא, אף בשלב זה, ולו למנוע את התוצאה של פסילת הרישיון למשך 60 יום. ואולם, ההנמקה של בית המשפט המחוזי סדורה ומפנה לפסיקה של בית משפט זה. הואיל וכך, אינני סבור כי העניין מצדיק מתן רשות ערר, והסניגור רשאי להעלות את טענותיו בעניין במסגרת המשפט שיתנהל. ההסתייגות של הסניגור מיישום האפשרות של הגשת כתב אישום במקרה זה, הואיל ומדובר בעבירות ולא בעבירה יחידה, נדמה כי לוקה בחוסר פרשנות תכליתית ומעשית של הסעיף הרלוונטי. התוצאה של פרשנות זו תהא כי שיקול הדעת של התביעה יהא דק עד דק, באופן שאינו מאפשר לתביעה לבחון את מכלול הנסיבות. באשר לפרשנות הלשונית לסעיף 228(ד) לחוק, נראה סביר יותר לפרש את המונח עבירה ככולל גם עבירות.

מעבר לכך, נראה כי בית משפט לענייני תעבורה שקל את העניין המרכזי היטב - מסוכנותו של העורר כנהג בכביש, ולו לכאורה - ואף לטובת העורר; גם בכך שקצב את הפסילה לתקופה של 60 יום בלבד, בין היתר, עקב שיהוי בהגשת הבקשה.

3. החלטתי, אפוא, כי אין מקום לדון בבקשה, והיא נדחית בזאת. כתוצאה מכך, נדחית אף הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ו' באלול התש"ף (26.8.2020).

ש ו פ ט